

Людмила Натанчук: «Мавку було грати легше...»

Людмила Натанчук – Варвара Репніна у виставі «**Стіна**» за Юрієм Щербаком. Моноверсія Галини Стефанової та Миколи Мерзлікіна. Режисер Галина Стефанова

Театри Луцька мають свої традиції. Пов'язані вони з особливостями не надто великого міста, де, можна сказати, всі всіх знають, а тим більше, якщо твоя професія – публічна і ти актор театру. Однак публічність у цьому випадку не означає прагнення регулярно з'являтися на перших шпальтах глянцевого видання і на екранах ТБ. Такого і близько нема, актори люблять свою роботу не за славу й визнання, а за можливість самореалізації в улюбленій професії й за те, що є можливість приносити людям відраду, а комусь – і естетичну насолоду. А якщо пощастить з талановитим режисером, то й за повноту самовіддачі.

Очевидно, це й було однією з причин, чому Людмила Натанчук не вельми охоче йшла на контакт, чому не любить розповідати про себе. Інша причина в тому, що вона вважає: розповідати про неї повинні зіграні ролі, а сказані нею слова їх не замінять. Не в останню чергу її небагатослівність можна пояснити і скромністю. Та в мене не було виходу, адже випало подивитися тільки одну її роботу – Анну в «Камінному господарі». Ця роль – професійно зріла, цілісна, елегантна – й викликала бажання порозмовляти з актрисою. Розмову ми вели переважно довкола цієї непростої й непересічної іспанської жінки, образ якої створила геніальна українська поетеса.

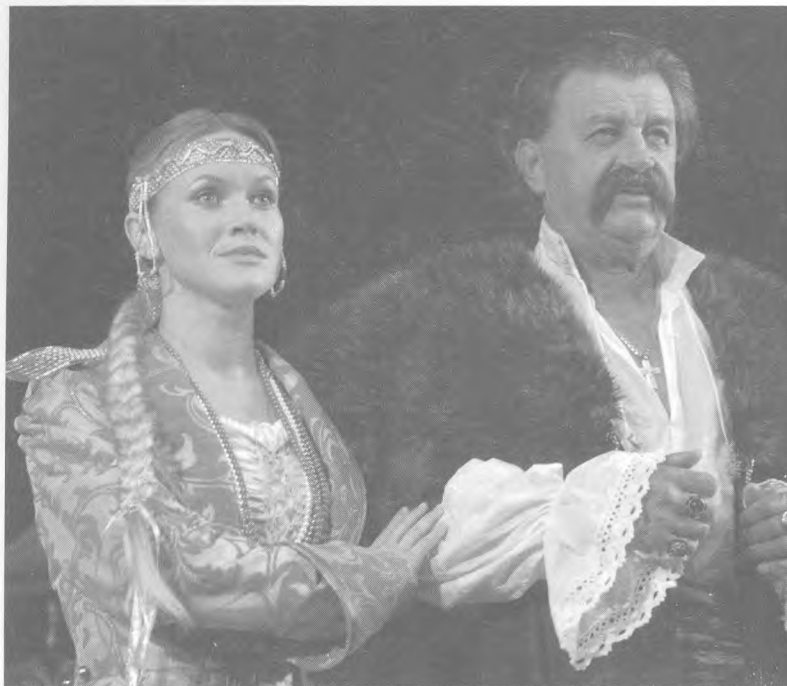
Людмила Натанчук – провідна актриса Волинського театру ім. Тараса Шевченка. Походить з театральної родини (батько – Петро Савош – актор Волинського театру ляльок, мати – Валентина Савош – помічник режисера того ж театру). Закінчила Луцьке училище культури і мистецтв, 2005 року – курси на базі Волинського театру (курс Анатолія Романюка) і заочне відділення акторського факультету Рівненського гуманітарного університету. З цього ж року – актриса Волинського музично-драматичного театру ім. Тараса Шевченка. Ролі: Сюзон («Вісім люблячих жінок», режисер Петро Ластівка), Софія («Безталанна», режисер Федір Стригун), Мавка («Лісова пісня» Лесі Українки, режисер Віталій Денисенко), Варвара Репніна у моновиставі «Стіна» за Юрієм Щербаком (моноверсія Галини Стефанової та Миколи Мерзлікіна, премія СТД ім. М. Заньковецької, 2015), Улянка у виставі «Століття Якова: перше кохання» за Володимиром Лисом (режисер Микола Яремків, 2015). 2016-го у Волинському театрі ляльок зіграла Анну у виставі «Камінний господар» Лесі Українки (режисер Веслав Рудзькі, Польща).

Людмила Натанчук – Анна у виставі «**Камінний господар**» за драмою Лесі Українки. Режисер Веслав Рудзькі

Улянка у виставі «**Століття Якова: перше кохання**» (Поліська рапсодія) Володимира Лиса. Режисер Микола Яремків

Мотренька – «**Одкровення від Мазеви**» за мотивами драми Олелька Островського «Гетьман Іван Мазепа». Режисер Петро Ластівка

Мавка – «**Лісова пісня**» Лесі Українки. Режисер Віталій Денисенко

Бесіду вела Лариса Іванишина

– На роль Анни вас ввели, коли директор Волинського театру льяльок Данило Поштафук вирішив відновити цю виставу. Отже, це ваша прем'єра. Як довго ви працювали над роллю?

– Навесні пройшли застольний період, а в липні вже були репетиції на сцені.

– Вистава просто чудова – і сценографія, і музика, і актори!

– Лесю Українку я дуже люблю, але «Камінний господар» – складна річ. Мавку в «Лісовій пісні» було легше грати, тоді я побувала в Колодяжному, на озері Нечимне, де стоїть хатина дядька Лева, надихалась природою Волині. Тут же Анну треба було осмислити за короткий час. До того ж режисер не приїздив на відновлення вистави: його слова на репетиціях, коли він ставив, я слухала в запису. Дуже допоміг Данило Андрійович, адже він за професією також актор. У ролі Анни важливо передати еволюцію образу. Спершу це грайлива дівчина – і тут було легше, а от творити кам'яну грандесу – значно складніше.

– Як дався цей перехід?

– Він відбувається поступово. З однієї сцени переходить в іншу. Остаточо це напрацьовувалось під час прогонів. Для кожної жінки головне – кохання. Але Анна вийшла заміж за солідну особу, за командора, і вона любить цей статус. Здається, в Анни переміг потяг до такого статусу, вона зробила свій вибір.

– Розум переміг почуття... Як це можна зіграти?

– Треба внутрішньо відчувати цей стрижень, силу цієї жінки. Командор підняв її високо, й вона хотіла бути в такому статусі, заради нього пожертвувала безтурботним

життям, розвагами, зрештою, вона повела за собою дон Жуана. Вона не захотіла з ним нікуди втікати, як він пропонував, невідомо де поневірятися.

– Не було бар'єру між вашою індивідуальністю й цим образом? Все-таки Іспанія...

– Мене у цій виставі надихали музика, костюми, сценографія. Це допомагало.

– Читали це щось про дон Жуана, адже це мандрівний сюжет, досить популярний в європейській літературі і драматургії?

– У «Камінному господарі» головною героїнею є не дон Жуан, а донна Анна. І це пов'язано з тим, що автор – жінка. Лесья Українка писала про себе.

– Що можете сказати про партнерів вистави?

– З партнерами працювати було комфортно, атмосфера в цьому театрі затишна, сімейна. Всі працювали з повною віддачею.

Луцьк-Київ. Вересень, 2016

Софія – «Безталанна» І. Карпенка-Карого. Режисер Федір Стригун